

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Τὰ πράγματά μας.

Τὰ πράγματά μας, φαίνεται,
να περνούν σκόδρο χρώμα,
τηλεγραφήματα βροχή,
και όμως ἡ ἀνάκωχῃ,
δὲν τέλειωσε ἀκόμα.

Γιὰ σόνορα κι ἀνάκωχαις
ἡ Ἄσρα δὲν τρομάζει,
γιὰ τέτοια οὔτε συλλαβῃ,
καὶ μόνο, μὲ τοῦ Ἀραβῆ
εἰδήσεις μᾶς ξεπάζει.

Ἄς τρέμη ὅμως ἡ Τουρκιά,
καὶ ἡ Ἑλλάς μουγκοῖ εἰ,
δὲν δίνομε τοῦ Νεζερῶ,
καὶ — τον κακό της τον καιρό —
ἄς μὴ μᾶς φοβερίση.

Θε νὰ της δείξουμε κι ἔμεις
ποις εἰμὸςτέ ἀνθρώποι,
καρεῖς μᾶς μὲ ὄπλο θὰ προβῆ,
ἐκτός ἀν πάλι ἐπεμβῆ
ἡ φίλη μας Ευρώπη.

Ρέντη

Καὶ εἶπεν: — Ἀφοῦ πάουσι οὐλοὶ, ἄς πάω κ' ἐγώ. Γιὰ συν-
τροφιά, πέρνω κ' εἰς ἀφιλοτοῦ ἑαυτοῦ μου μαζύ. Τὸν ἤθελα ὡς
διερμηνέα φθάτομε εἰς τὸν σιδηρόδρομο, πληρώνομε Β' θέσι
καὶ μᾶς δύνουν τρίτη. — Αὐτὰ τὰ λάθη συμβαίνουν καὶ εἰς
τοὺς Παρισίους — θὰ πῆτε. Ὅπωςδήποτε, κε ροδίξει κανέ-
νας, νὰ πληρώνη περισσότερα, καὶ νὰ λαμβάνη ὀλιγώτερα.
Ἄλλ' ἐγὼ πρὸς ἐκδίκισιν, ἀφοῦ ἐπλήρωσα δευτέρω καὶ
ἔλαβα τρίτη, ἀπεφάσισα νὰ ἴμῳ στή πρώτη. Καὶ
ἴμῳ πῆκα. — Τὸ εἰσητήριόν σας, κύριε. Τὸ δίνω. Τὸ βλέπει ὁ

Φθάνει αὐτὴ τὸ χέρι μας
μονάχα νὰ μὴ πιάση,
καὶ θε νὰ φάη ἡ Τουρκιά
ἀπ' τὴν Ἑλλάδα χαστουκιά,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάση.

Πάντα αὐτὴ ἡ φίλη μας
ἐμπρὸς μᾶς θὰ φυτρώνη;
σὲ κάθε βῆμα μᾶς αὐτὴ
θὰ μᾶς τραβᾷ ἀπὸ τ' αὐτί,
καὶ θὰ μᾶς μουντζουρώνη;

Ἄ! ὄχι... εἰς τὰ βρόχιά της
καὶ πάλι μὴ μᾶς μπλέξη
ἢ ἴστους Ῥωμηοῦς τὸ Νεζερῶ,
ἢ ἓνα πόλεμο γερῶ,
κι ἄς βρέξη ὅ,τι βρέξη.

Ἐμπρὸς Τρικούπη, ἀνοιξε
τὰ φλογερά σου στήθεια·
σὺ τὰ κατὰφες αὐτὰ,
τὰ νόμιζες γιὰ χωρατὰ,
ἀλλὰ θὰ βγοῦν ἀλήθεια.

εἰσητηριομαζευτῆς καὶ μοῦ λέγει: — Αὐτὸ εἶνε τρίτης, κύριε.
— Τρίτης, δευτέρας, ἐγὼ δὲν ξέρω. Πήγαυε νὰ μάθης ἀπὸ
τὸν εἰσητηριοπωλητὴν, τί θέσι τοῦ ἐπλήρωσα καὶ τί θέσι
μοῦδωκε. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Νὰ ἔχωμε καὶ παρατηρήσεις...
Αὔριο ὄλους θὰ σᾶς περάσω στὸν Παλιάνθρωπο, πα-
λιάνθρωποι τοῦ διαβόλου, ποῦ γελᾶτε τὸν κόσμον.
Ὁ φουκαρᾶς ὑπάλληλος ἄμα ἄκουσε τὸ πέρασμα στὴν
ἐφημερίδα, το μάζεψε κ' ἔφυγε. Μοῦ εἶπε καὶ παρτυόν.
Βλέπετε τί δύναμι ἔχουν ἡ ἐφημερίδες;
Φθάνει ὁ σιδηρόδρομος κουνητὸς, ὡς κάρρο συρόμενον ἀπὸ

ξᾶ, τὸν μπιρμπάντη, καὶ . . . πῆγε μαζύ του.

Ἄλλο κακό. Νεόνυμφον ἀνδρόγυνον, καταλαβέετε τί θὰ πῆ νεόνυμφος—ἐπαρακοιμήθηκε—ἔπειτα τότε εἶνε ἀκόμη καλοκαῖρι—ὄταν κατὰ τὰς ἐννέα ξύπνισε, καὶ ἄρχισε τὰ χωρατὰ, — ἐ π ἄ ν ω σ τ ῆ ν ὑ π ὀ θ ε σ ι τ ῆ ς ὀ μ ι λ ι α ς, νᾶσου ἕνας κύριος σὺν γυναίξί καὶ τέκνοις καὶ ξεμπαρκαρίζεται στὴ κρεββατοκάμαρά τους. Τί συνέβη δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἡ γυναίκα, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπολιπισίαν της, τρύπωσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, διότι ἦτανε μὲ τὸ ξετραχιλισμένο νυκτικό της πουκάμισο, (δὲν ἔξέρω ἂν φοροῦσε καὶ τίποτα ἄλλο, γιατί δὲν τὴν εἶδα, ἀλλ' ὡς ἤκουσα γράφω, καὶ ὁ ἀ κ η κ ο υ ὸ ς μ ε μ α ρ τ ῦ ρ η κ ε), ὁ δὲ ἀνδρας; ἐκεῖνος πλιὰ ἔκαμε τὸ φάντασμα, διότι οἱ εἰσελθόντες ἅμα τὸν εἶδον ἐτράπησαν εἰς ἀνανδρον φυγὴν, ὡς οἱ τούρκοι εἰς τὸ Καρὰλὴ Δερβέν. Ἦτο τ σ ι ρ τ σ ο π λ ἄ κ η ς.

Οἱ κύριοι ἐπισκέπται ἦσαν ἐνοικιασταὶ, = ἐγύρευαν σπῆτι, — τὸ δὲ θηρίον, — ἡ σπιτονοικοκυρὰ, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐνοικούντες ἤμποροῦσαν νὰ βρισκοντο σὲ δυ σ ἄ ρ ε σ τ ο υ θ έ σ ι ν, ἔξαπέστειλε τοὺς νέους ἐνοικιστὰς νὰ ἐπιθεωρήσουν τὸ σπῆτι. Εἶνε, τότε, κατὰστασις πραγμάτων αὐτῆ; Νὰ μὴ μπορῆς μέσα στὸ σπῆτι σου νὰ κάμης τὴ δουλειά σου μὲ τὴν ἡσυχίαν σου ἀλλὰ νὰ ἔχης ἐπιθεωρητὰς νὰ σὲ βλέπουν, τί κάμεις καὶ τί δὲν κάμεις;

Νὰ καὶ μία αὐθάδεια. Νὰ συμφωνήσης μὲ τὸν ἀμαξᾶ δέκα δραχμὰς γιὰ νὰ σοῦ μεταφέρῃ τὰ ἐπιπλα, καὶ νὰ σοῦ γυρεῦν ἔπειτα εἴκοσι. Νὰ πιασθῆς μαζύ του. Νὰ σὲ δείρῃ καὶ νὰ πάρῃ τὰ μισὰ ἐπιπλά σου νὰ φύγῃ, καὶ νὰ μένης σὺ δαρμένος καὶ χωρὶς ἐπιπλα. Τρέχα γυρενέ του.

Ἀμ' τὸ ἄλλο; Νὰ πηγαίνης πρὸς φύλαξιν τῶν μισῶν ἐπιπλων σου μαζύ μὲ τὸν ἀμαξᾶ, καὶ ν' ἀφίνης τὴ κόρη σου στὸ σπῆτι γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ ἄλλα μισὰ καὶ νὰ γυρίξης νὰ τὴν βρίσκῃς μαλλιὰ-κουβάρια μὲ . . . τὸν ἐρωμένον της. Τυχούσης τῆς εὐκαιρίας.

Δι' ὅλα ταῦτα, δὲν εἶνε δυνατὸν, παρακαλοῦμεν, νὰ καταργηθῆ αὐτὴ ἡ Π ρ ὶ ὡ τ ῆ Σ ε π τ ε μ β ρ ι ο υ;

Κυρὰ Δασκάλα

Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεών μου σκοπῶ νὰ σοῦ δώσω παραμυθίαν, ἀναγγέλλων σοι τὴν ταχεῖαν ἔλευσιν τοῦ προσφιλεστάτου σου συμβούλου κ. Σ. . . . διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ὁποίου θέλουσιν παύσει πλέον τὰ δεινὰ καὶ θέλεις ἐλευθέρως πάλιν ἐπαναλάβει τὰς conversations σου μετ' αὐτοῦ ὡς συνήθιζες.

Μάθε δὲ, ὅτι κακῶς ἐχαρακτήρισες τὸ κατὰστημα ὡς κοιμητήριον κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ζητοῦσα παράδεισον ἐν Τροιζῆνι ἔνθα μετέβης, ἐνθ' ἀπαδείσος εἶναι αὐτὸ τὸ ἐκπαιδευτήριον, ἐνθὰ δαιτᾶται ἑκατοστὺς ἀθῶνων περιστερῶν ἄς πλησιάζεις νὰ διαφθέρῃς διὰ τῆς καθημερινῆς συμπεριφορᾶς σου.

Θὰ ἐπανέλθωμεν.

Παλιανθρωπίσκος.

Λεκατσᾶς

Βάρδα ἄμπρός, κύριοι. Ὁ ἀμαξηλάτης μὲ ἔφερεν σῶν καὶ ἀκέραιον εἰς τὰ Ὀ λ ῦ μ π ι α, ὅπου ὁ κ. Λεκατσᾶς ἐμελλε νὰ κάμῃ τὸν Ὀ θ έ λ λ ο. Μπαίνω μέσα, κατὰ τὴν συνθηθειάν μου ἀπληρωτέ. Τί εἶσαι σὺ; μοῦ λέγει ὁ θυρωρός;—Εἶμαι ἐγὼ, τοῦ ἀπαντᾶ. Μὲ πῆρε, φαίνεται, γιὰ κανένα μεγάλον ἄνθρωπο, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ μοῦ κάμῃ ἄλλη παρατήρησι. Κοντὰ σὲ μένα, μπῆκε κ' ἕνας ἄλλος φίλος μου τῆς προσκολλήσεως.

Μοῦ κάμαν μεγάλη περιποίησι. Φαντασθῆτε, ὅτι μοῦ ἔδειξαν καὶ ποῦ νὰ καθίσω. Κάθισα. Ἀρχίζει ἡ παράστασις.

Ἐκεῖνο τὸ γαϊδούρι ὁ Δόγης, ἂν καὶ εἶχε νὰ πῆ πέντε ἀράδες, δὲν τῆς εἴξευρε καὶ αὐτὰς. Ἦτο κτήνος. Καὶ ἔλεγε. = Ὁ ἀποδαύτος, ἀπαντᾶς, πλάτσα πλούτσα, χάμ χίμ, εἶπε, λέει, λέει εἶπε. Μασκορὰ, νὰ σ' ἤχα κάτω θὰ σ' ἄρχιζα στῆς μπουνιαῖς. Πάει ἡ πρώτη πράξις, πάει καὶ ἡ δευτέρα. Τὸ εὐγενὲς κοινὸν τῆς πρωτευούσης ἀρχίζει νὰ μουρμουρίζῃ. Ἡ μαξηλαριαῖς ἐτοιμάζοντο. Ἦτο μεγάλη ζήτησις μαξηλαριῶν, ἀλλὰ ὁ ἐνοικιαστῆς αὐτῶν προλαμβάνων τὸ κακὸ, τὰ εἶχε κρύψει. Ἀρχίζει ἡ τρίτη πράξις. Νὰ τὰ στόματα τῶν θεατῶν, μιὰ σπιθαμὴ ἔχασκαν. Ὁ Λεκατσᾶς = Ὁθέλλος ἐθριάμβευε. Διὰ μιᾶς τὸ ψοφῆμι ὁ Λεκατσᾶς ἐγένετο Ὁθέλλος. Συγκινήθηκα.

Ἀπὸ μπροστά μου ἐκάθητο μιὰ χονδρὴ, πενηντάρια, ἀλλ' ἦτο χονδρὴ, κ' ἡ χονδραῖς γυναῖκες ἐμένα μ' ἀρέσουν, — αὐτὸ τὸ πράγμα το εἶπαμε καὶ ν' ἀκούγεται — τότε δὲν ἔβλεπε ἡ γυναίκα τὴν ἡλικία της, ἀλλὰ ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ κ' ἐργολαβία. Μὲ εἶδε φρεσκοξουρισμένο καὶ τῆς μπῆκα στὸ μάτι. Ἀλλάσσω θέσι, ἀλλάσῃ κ' ἐκείνη. Ἀναστενάζω ἐγὼ, ἀναστενάζει κ' ἐκείνη, συνθηματικῶς. Τῆς κουνῶ μὲ τὸ μπαστούνι μου τὸ φουστάνι, κουνᾷ κ' ἐκείνη ἐλιφρῶς τὸ κεφάλι της, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε = Σὲ καταλαβαίνω.

Πάει στὸ διάβολο καὶ ὁ Λεκατσᾶς καὶ ὁ Ὁθέλλος κοντὰ σ' αὐτόν. Ἐκεῖ καρφώθηκα. Μοῦ ἐφαίνετο ἐκείνη ἡ ἀσπρομαλοῦσα ὡς λουκοῦμι Συριανὸ, καὶ ἀξίας ἄνω τῆς πεντάρης.

Τότε θὰ μὲ ῥωτήσετε πῶς μοῦ ἐφάνη ὁ Λεκατσᾶς; Μοῦ ἐφάνη . . . σὰν νὰ μὴ μοῦ ἐφάνη τίποτα . . . Διότι δὲν εἶχα τὸν νοῦ μου σ' αὐτόν παρὰ στὴ χονδρογυναῖκα. Ἐσκεπτόμουν τί ποδάρια θὰ ἦχε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμά της . . .

Μοῦ ἄρεσαν αἱ σκηναὶ θέσεις τοῦ Λεκατσᾶ, μοῦ ἄρεσαι κάμποσα σκηναὶ καὶ κάτι μουγκρίσματα, τὸ πέσιμο τὸ ὠραῖο τοῦ σκοτωμοῦ του, ἐκεῖνος ποῦ ἔκαμε τὸν μεθυσμένον τόσο φυσικὰ, ποῦ μοῦ ἦλθε νὰ τοῦ πῶ, = Κατέβα κάτω διάβολε νὰ πιούμε μιὰ, καὶ . . . ἡ κυρὰ Γιάννενα ἡ Νικηφόρενα . . . Ἀχ . . . Δυσδαιμόνα ἦτο ἐκείνη, ἡ γιὰ νὰ τὸν πιάνῃ κανένα δυσδαιμόνιον; Καλὰ πῆγε . . . Μοῦ ἦλθε νὰ τὴν ἀγαπήσω, ἀλλὰ φοβήθηκα τὸ Νικηφόρο. Καλὰ πῆγε ὁ Λεκατσᾶς, καλὰ, καὶ ἄς λέν οἱ ἐχθροὶ του. Ἀλλ' ἄς προσέξῃ πολὺ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βγάξῃ λόγους διότι θὰ φάγῃ μαξιλαριαῖς

ΤΕΛΕΛΗΜΑ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ὁ Παλιανθρωπὸς θὰ ἐκδίδεται τρεῖς τῆς ἐβδομάδος, ἀπὸ τὴν παραπάνω τετράκις, ἀπὸ τὴν ὑπερπαραπάνω, πεντάκις τῆς, ἀπὸ τὴν παραῦπερπαραπάνω, ἕξάκις, ἀπὸ τὴν ὑπερπανωστατότατην, ἐπτάκις τῆς, δηλαδὴ θὰ γίνῃ ὁ Παλιανθρωπὸς καθημερινὸς μὲ τὰς γελοιογραφίας του πάντοτε, τὴν σατυρικὴν του ὕλην, τὰς εἰδήσεις του καὶ τὰς ἀπεροπληθεῖς γνωστοποιήσεις του.

Ὁ Μενελάος μας,

ὁ ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσης φιλόκαλος ὑλοπόωλη ἔφερε χθὲς ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῶν λαμπῶν τοῦ κίσμου. Ἐκεῖ, ἄς πᾶν ὅλοι οἱ ζωγράφοι καὶ καλλιτέχναι διὰ νὰ μάθουν καλλιτεχνίαν, καὶ ὅλοι οἱ φιλόκαλοι οἰκοδεσπότηναι διὰ ν' ἀγοράσουν ἀριστοτεχνήματα πρὸς διακόσμησιν τῶν σπιτιῶν των.

Πατσᾶς

ἐπιβοηθούμενος ἀπὸ κρασί γκράν εὐρίσκειται εἰς τὸ οἶνον πωλείον τῆς Γορτινίας ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου τοῦ Κανάκη. Πατσᾶς ποῦ νὰ γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου καὶ κρυσὶ ποῦ νὰ τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὸν ὕπνον σας. Ὑπάγετε, λαβετε φάγετε, ὅτι τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά σας τὸ πινόμενον ἐ ἀφῆσιν τῶν μερακιῶν καὶ γιὰ καλὸ κέφι.

Συγδομὴ ἐτησίᾳ δραχμαὶ ἕξ πληρωτέαι ἅμα τῇ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δέκα, τὰ ταχυδρομικὰ εἰς θῆρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ξύπνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Δι' ἀποδείξεις δὲ γράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτὰς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1882

Τὴν Κυριακὴν ὁ Παλιανθρωπὸς διπλοῦς

Ἄριθ. πέντε